

житѣ попита ги:— какъ познавате тѣзи хора, почтенни ли сж?— Да, отговориха тѣ, — познаваме ги, че сж зпочтенни. — Тогава каза на Димитровци:—въ Градецъ сте исповѣдали прѣдъ: Х. Николчовъ, А. Сидовски, В. Стояновъ и Тодоръ Ключковъ, че въ България сж е готвяло всеобщо въстание, за което сте поканили и тѣхъ. — Отговорътъ на двамината бѣше отрицателенъ: — съ такива хора не сме сж събирали, ний си глѣдаме работата, за насъ такива сж обиди и клѣвети. — Какво ще кажите ако тѣзи хора лично исповѣдатъ прѣдъ васъ? — Никакъ не приемаме за работи вѣнъ отъ нашата работа. това е лъжа, обида и клѣвета. — Слѣдъ тѣзи отговори на обвиненитѣ, мютисарифинътъ се обърна къмъ съвѣтниците си граждани и имъ пришепна. Послѣ каза на Димитровци, да си намѣрятъ почтенни поручители, като имъ се даде по едно записие да ги придружава доде си намѣрятъ такива. Мнозина идваха за да станатъ поручители, но заштийскитъ юзбашия ги развърещаше, като нарочно забавяше пуцанието на обвиненитѣ и омразата му къмъ тѣхъ проистичаше отъ писмото на З. Кановича, което бѣше написано съ най-омразни клѣвети и работи небивали. Юзбашиятъ безпрѣкословно казваше на поручителитѣ: „че тефтерътъ за записиване на комититѣ е уловенъ, всѣкой поручители не приемамъ.“ Намѣриха се тогива: Н. Задгорски и Д. К. Михайловъ за поручители на Д. Кукумявковъ и П. Сжбевъ — за брата си Димитръ и излѣзоха прѣдъ мютесарифинътъ за да видятъ да ли ще ги приеме и той. Той повторно попита съвѣтниците граждани за обвиненитѣ: — почтенни ли сж хора? Поручителитѣ имъ? утвърдително казаха: „да“, а само М. Гюлмязовъ съ остръ тонъ имъ проговори:— трѣба да се разговорите за какво ще станите поручители! — Но отъ своя стра-